

Sygn. akt III AUa 748/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek (spr.)
Sędziowie:	SSA Zofia Rybicka - Szkibieli SSO del. Beata Górski
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 r. w Szczecinie

sprawy Z. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 maja 2013 r. sygn. akt IV U 1293/13

oddala apelację.

SSA Zofia Rybicka - Szkibieli SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górski

Sygn. akt III AUa 748/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 marca 2013r Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonej Z. B. uchylecia decyzji z 12 października 2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w zw. z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 z zm.) prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie wyżej wymienionych przepisów prawnych. Tym samym brak jest podstaw do wypłaty wyrównania emerytury zawieszona w wskazanym okresie.

Ubezpieczona zaskarżyła powyższą decyzję odwołaniem, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie jej wypłaty zaległej emerytury w kwocie 43.167,30zł i o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania w sprawie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji z 14 marca 2013r. Organ rentowy nadmienił, że ubezpieczona nabyła prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2006r. i nie mieści się w kręgu osób wskazanych w uzasadnieniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Wyrokiem z dnia 29 maja 2013r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczona Z. B. w dniu 19 kwietnia 2006r. zgłosiła wniosek o emeryturę. Od 1 września 1983r. pracuje w Domu (...) w W..

Decyzją z 28 kwietnia 2006r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury począwszy od 1 kwietnia 2006r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę wyżej wskazanego świadczenia, albowiem ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie.

Od 1 lipca 2000r. do 7 stycznia 2009r. obowiązywał przepis art. 103 ustęp 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który wprowadzał zasadę każdorazowego zawieszania prawa do emerytury bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Tym samym w chwili nabycia prawa do emerytury ubezpieczona nie mogła jednocześnie kontynuować zatrudnienia i otrzymywać emerytury.

Wypłatę emerytury podjęto dopiero decyzją z 22 kwietnia 2009r., gdyż w tym okresie przepisy pozwalały już na jednoczesne pobieranie emerytury i kontynuowanie zatrudnienia.

Ponownie wstrzymano ubezpieczonej wypłatę świadczenia emerytalnego od 1 października 2011r. w związku z zmianą przepisów (wszedł w życie art. 103a ustawy emerytalnej) – decyzja z dnia 12 października 2011r.

Ustawą z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn.zm.) dokonano nowelizacji ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn.zm.), w wyniku której zmieniono przepis art. 103 ust. 1 i ust. 2 oraz dodano art. 103a. W rezultacie zniesiono możliwość pobierania świadczenia emerytalnego bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą osobom, którym organ rentowy przyznał emeryturę po 8 stycznia 2009r. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. emeryci, którym ZUS przyznał emeryturę przed 1 stycznia 2011r. mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie nowelizacji, czyli do 30 września 2011r.

W dniu 13 listopada 2012r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt K 2/12 orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn.zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 z późn.zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok został opublikowany w Dzienniku Ustaw pod poz.1285 w dniu 22 listopada 2012r.

W dniu 16 listopada 2012r. ubezpieczona powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. złożyła wniosek o wypłatę świadczenia emerytalnego za okres od 1 października 2011r.

Decyzją z 2 stycznia 2013r. organ rentowy podjął wypłatę emerytury począwszy od dnia 22 listopada 2012r. tj. od dnia, w którym został opublikowany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. Jednocześnie kolejną decyzją z 14 marca 2013 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonej G. T. uchylecia decyzji z dnia 12 października 2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawieszła prawo do emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie jest zasadne.

Ubezpieczona Z. B. po raz pierwszy nabyła prawo do emerytury z dniem 1 kwietnia 2006. W dacie tej obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym, prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W konsekwencji, ubezpieczona nabywając prawo do emerytury nie mogła łączyć pracy zarobkowej u dotychczasowego pracodawcy z pobieraniem świadczenia emerytalnego, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Dlatego też decyzja przyznająca emeryturę jednocześnie zawieszła jej wypłatę.

Wypłatę emerytury podjęto dopiero decyzją z 22 kwietnia 2009r., gdyż w tym okresie przepisy pozwalały już na jednoczesne pobieranie emerytury i kontynuowanie zatrudnienia.

Ponownie wstrzymano ubezpieczonej wypłatę świadczenia emerytalnego od 1 października 2011r. decyzją z 12 października 2011r. Obowiązywał już wtedy przepis art. 103a ustawy emerytalnej, który dodany został przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726 z późn.zm.) z dniem 1 stycznia 2011r. Na mocy tego przepisu powrócono do uregulowania istniejącego wcześniej i zniesiono możliwość pobierania emerytury bez rozwiązywania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą. Regulacja ta objęła wszystkich emerytów, ale również, na mocy przepisu art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r., tych którzy przeszli na emeryturę przed tą datą. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem, ci emeryci, którym organ rentowy przyznał emeryturę przed 1 stycznia 2011r. mogli ją pobierać bez rozwiązania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą jeszcze przez 9 miesięcy od daty wejścia w życie nowelizacji, czyli do 30 września 2011r.. Po tej dacie, aby jednocześnie pobierać świadczenie emerytalne i wynagrodzenie ze stosunku pracy należało chociaż na jeden dzień rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą.

W dniu 13 listopada 2012r. Trybunał Konstytucyjny wydał w sprawie o sygn. akt K 2/12 wyrok, w którym orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 z późn.zm.) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227, z późn.zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W swym uzasadnieniu Trybunał Konstytucyjny zastrzegł, że badał on wyłącznie, czy ustawodawca mógł na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010r. rozciągnąć stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS – przepisu ustalającego nową treść ryzyka emerytalnego – na sytuacje przeszłe, tj. wobec osób, które już nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r, czyli w czasie obowiązywania regulacji niezawierającej wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy wskazał, że zapadły w dniu 13 listopada 2012r. wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się zatem jedynie do tych osób, które w tym wyżej wymienionym krótkim okresie po raz pierwszy ustalono prawo do emerytury, bo tylko one uzyskały prawo nabyte niezawierające wymogu rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczona, w stosunku do której po raz pierwszy ustalono prawo do świadczenia emerytalnego w 2006r., a zatem poza okresem wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny nie może zasadnie żądać wypłaty emerytury poczynając od 1 października 2011r. skutecznie powołując się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r., albowiem do niej wskazane orzeczenie w ogóle nie będzie miało zastosowania. Ubezpieczona nie jest bowiem w kręgu osób objętych treścią orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Na mocy pierwszej decyzji z 28 kwietnia 2006r. wydanej w przedmiocie przyznania świadczenia emerytalnego uzyskała ona prawo nabyte zawierające wymóg rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą dla uzyskania świadczenia emerytalnego. W tym czasie, aby uzyskać świadczenie emerytalne ubezpieczona nie tylko musiała osiągnąć wiek emerytalny oraz posiadać odpowiedni staż emerytalny, ale również była zobligowana rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą, bo taka w tamtym okresie była treść ryzyka emerytalnego dla osób, które przeszły na emeryturę. Składając wniosek o emeryturę w 2006r. ubezpieczona wiedziała, że ustawodawca nakazuje rozwiązywać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą celem uzyskania wypłaty świadczenia emerytalnego. Tym samym nakazanie ubezpieczonej ponownie od 1 października 2011r. rozwiązania stosunku pracy aby mogła pobierać świadczenie emerytalne, nie godzi w jej zasadę ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez niego prawa, bowiem taka była treść jej prawa nabytego w 2006r.

Sąd Okręgowy wskazał, że ubezpieczona nie jest osobą, której ustalono prawo do świadczenia emerytalnego (decyzją pierwszą) w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010 r., nie nabyła tego prawa w w/w okresie, bowiem nabyła je w 2006r. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. sygn. akt K 2/12 opublikowany w dniu 22 listopada 2012r. (DZ.U.2012.1285) nie dotyczy zatem sytuacji ubezpieczonej Z. B. i tym samym nie może ona skutecznie domagać się wypłaty świadczenia emerytalnego poczynając od 1 października 2011r.

W dniu 16 listopada 2012r. ubezpieczona w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. w istocie wniosła o wznowienie postępowania zakończoną prawomocną decyzją z 12 października 2011r. Zgodnie z art. 145a. § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja.

W sytuacji ubezpieczonej, która nabyła prawo do emerytury w roku 2006r. Trybunał nie orzekł o niezgodności aktu normatywnego, na podstawie którego zwieszono jej prawo do emerytury od 1 października 2011r. z Konstytucją a zatem brak było podstaw do wznowienia postępowania i podjęcia wypłaty emerytury od 1 października 2011r.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła ubezpieczona.

Zaskarżyła wyrok w całości zarzucając naruszenie prawa materialnego wskutek błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przepisów art. 103a ustawy emerytalnej w zw. z art. 28 i 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o funduszach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257 poz. 1726 z późn. zm), które to przepisy nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy i są niezgodne z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej co znalazło wyraz w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. uznający przepis o zawieszeniu wypłaty emerytury za niekonstytucyjny.

Apelująca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającej go decyzji strony pozwanej odmawiającej uchylenie decyzji z dnia 12 października 2011r. w części w jakiej ta decyzja dotyczyła zawieszenia prawa do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r,
2. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz odwołującej się kosztów postępowania za obie instancje.

Apelująca wskazała, że nabyła prawo do emerytury z dniem 1 kwietnia 2006r.

W dacie tej obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego. Dlatego też odwołująca się w tym okresie nie pobierała emerytury.

Wypłata emerytury nastąpiła dopiero na podstawie decyzji organu rentowego z 22 kwietnia 2009r., gdyż w tym okresie przepisy pozwalały już na jednoczesne pobieranie emerytury i kontynuowanie zatrudnienia.

Ponownie wstrzymano ubezpieczonej wypłatę świadczenia emerytalnego od 1 października 2011r. decyzją z 12 października 2011r. na podstawie art. 103a ustawy emerytalnej, który dodany został przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o funduszach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257 poz. 1725 z późn. zm.) Problem ten został omówiony i przedstawiony przez Sąd orzekający na stronie 3 uzasadnienia wyroku.

Interpretacja przepisów emerytalnych dokonana przez Sąd Okręgowy w Koszalinie jest niewłaściwa w tej części, w której Sąd uznaje, że odwołująca nie nabyła uprawnień do pobierania emerytury za okres od 1 października 2011r. do 21 listopada 2012r.

Zgodnie z art. 28 w/cyt. ustawy z 16 grudnia 2010r. do emerytur przyznanych przed dniem wejściem w życie ustawy przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się poczynając od 1 października 2011r. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 stycznia 2013r. sygn. akt III AUa 670/12 z uzasadnieniem).

Z treści uzasadnienia tegoż wyroku wynika nie mniej nie więcej, że z chwilą ogłoszenia wyroku TK w Dzienniku Ustaw art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010r. utracił moc w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emerytalnej do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011r. Natomiast art. 103a ustawy emerytalnej pozostaje w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011r.

Mimo pełnej akceptacji dla rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd Apelacyjny w sprawie o sygn. akt III AUa 670/12 z ostrożności procesowej należy nadmienić, że osoby, które miały wyłącznie samo naliczenie emerytury dokonane przed dniem 8 stycznia 2009r. nie pobrały żadnej emerytury (a nie mogły tego zrobić bo zgodnie z art. 102 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS obowiązującym do 8 stycznia 2009r. wypłata ich świadczeń była zawieszona) do momentu złożenia przez odwołującą wniosku o ponowne ustalenie prawa do emerytury i jej wypłacenie, miały po 8 stycznia 2009r. emeryturę naliczoną na nowo, z nową kwotą bazową, z nowym współczynnikiem (jeżeli był wyższy) i z uwzględnieniem dłuższego stażu pracy.

Było to ponowne ustalenie i realizacja uprawnień emerytalnych i dopiero w tym momencie osoby te nabyły w pełni prawo do emerytury, niczym się nie różniące od praw tych osób, które wnioski złożyły poraż pierwszy po 8 stycznia 2009r. i tym wszystkim emerytom ZUS w 2009r. i 2010r. na nowo dokonał prawa do emerytury.

Należy przy tym zaznaczyć o czym odwołująca pisała w piśmie przygotowawczym z 3 maja 2013r., że nabycie prawa do emerytury bez nabycia prawa do jej wypłaty, czyli bez spełnienia warunku rozwiązania stosunku pracy, było nabyciem jedynie ekspektatywy tego prawa, bo nie mogło być ono w pełni zrealizowane.

Skuteczne nabycie prawa do emerytury nastąpiło dopiero po 8 stycznia 2009r., gdyż warunek rozwiązania stosunku pracy został z porządku prawnego usunięty.

Gdyby bowiem przyjąć, że osób, które o naliczenie emerytury zwracały się przed 8 stycznia 2009r. nie dotyczy i nie obejmuje ich wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. to należałoby także uznać, że art. 45 ustawy o emeryturach kapitałowych, który mówił, że „Wypłaty emerytur, do której prawo zostało zawieszona na podstawie art. 103 ust. 2 ustawy o której mowa w art. 37, dokonuje się na wniosek zainteresowanej, a ZUS informuje osoby

mające w dniu wejścia w życie ustawy zawieszono prawo do emerytury w trybie art. 103 ust. 1a ustawy, o której mowa w art. 37 o warunkach pobierania świadczenia był zbędny, niekonstytucyjny, nie obowiązywał.

Wydane przez ZUS decyzje o ponownym ustaleniu prawa do emerytury i podjęcie jej wypłaty, w świetle wykładni wyroku TK uznającej, że osoby które o naliczenie emerytur wystąpiły do ZUS przed dniem 8 stycznia 2009r. wyrok ten nie dotyczy, są w związku z tym niekonstytucyjne, zatem powinny zostać uchylone z urzędu, a ZUS do osób, które w wyniku tych decyzji pobierały świadczenia w okresie od 8 stycznia 2009r. do 30 września 2011r. powinien wystąpić o ich zwrot jako świadczeń nienależnych.

Reasumując skoro ZUS uznał, że ma do mnie zastosowanie wyrok TK z dnia 13 listopada 2012r. i wznowił wypłacanie bieżącej emerytury niecelowym jest rozstrzygnięcie czy do mojej osoby wyrok ten ma zastosowanie czy nie.

Ubezpieczona uważa, że w tej sprawie jednoznaczne stanowisko zajął już Sąd Apelacyjny w Szczecinie i mimo jego przywołania Sąd Okręgowy w Koszalinie nie uwzględnił przedstawionej przeze nią argumentacji, a tym samymi orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Mając powyższe na uwadze wywiedzioną apelację uważa za słuszną i uzasadnioną.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonej jest nieuzasadniona. Argumentacja sądu I instancji wskazująca na brak podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji ZUS jest prawidłowa i w pełni podzielana przez sąd apelacyjny, zaś rozstrzygnięcie jest zgodne z ugruntowaną linią orzecniczą. Bezsprzecznie ubezpieczona uzyskała prawo do emerytury od 1.04.2006r. jednocześnie nieprzerwanie pozostając zatrudnioną w Domu (...) w W..

Należy wskazać, że przepis art. 103 ust. 2a ustawy z 17 grudnia 1998 r. w dacie od której przyznano ubezpieczonej emeryturę stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego; zatem skarżąca składając 19.04.2006 r. wniosek o emeryturę miała świadomość konieczności rozwiązania stosunku pracy w celu uzyskania świadczenia, stąd też tego rodzaju deklaracja znalazła się we wniosku ubezpieczonej o emeryturę, w którym wskazała, że nastąpi rozwiązanie stosunku pracy (część V oświadczenie ubezpieczonego). W wyniku nowelizacji dokonanej ustawą z 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (Dz. U. Nr 228, poz. 1507) uchylono art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej. W wyniku tego zabiegu legislacyjnego ustawodawca umożliwił jednoczesne pobieranie emerytury i pozostawanie w stosunku zatrudnienia. Ubezpieczona skorzystała z tej zmiany przepisów w ten sposób, podjęto wypłatę świadczenia od 1.03.2009r. Kolejna zmiana przepisów dokonana przez ustawę z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw wprowadziła do ustawy emerytalnej przepis art. 103a, na mocy którego prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, przez co świadczenie ubezpieczonej zostało zawieszono. Sąd apelacyjny wskazuje, że dla prawidłowego rozumienia przywoływanego rozstrzygnięcia Trybunału konieczne jest nie tylko odczytanie sentencji orzeczenia, ale przede wszystkim jego uzasadnienia. Właśnie z uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r. wynika stanowisko prawne przywoływane przez sąd okręgowy, mianowicie że wyrok ma zastosowanie do osób, które prawo do emerytury nabyły w okresie 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r.; pogląd ten wynika stąd, że treść ryzyka emerytalnego z tego okresu nie przewidywała konieczności rozwiązania zatrudnienia z dotychczasowym pracodawcą, a więc nowelizacja przepisów z 16 grudnia 2010 r. stanowiła dla nich zaskoczenie i godziła między innymi zasadę zaufania obywateli do państwa i prawa przez nie stanowionego. Z kolei osoby, które nabyły prawo do emerytury przed 8 stycznia 2009 r. w celu uzyskania świadczenia emerytalnego zobowiązane były rozwiązać dotychczasowy stosunek zatrudnienia. Apelująca znalazła się właśnie w kręgu tych osób. Składając wniosek miała świadomość obowiązujących w tamtym okresie przepisów, a po liberalizacji ustawy emerytalnej skorzystała z nowego prawa i, niejako przy okazji kontynuując

zatrudnienie jednocześnie otrzymywała emeryturę. Późniejsze wprowadzenie art. 103a ustawy emerytalnej z całym przekonaniem pogorszyło sytuację ubezpieczonej, jednak w żadnej mierze nie stanowiło naruszenia zasady ochrony praw nabytych ani zasady zaufania obywateli do prawa, co w konsekwencji powoduje, że wskazane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie może stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Tym samym wyrok sądu I instancji jest prawidłowy ponieważ wyrok Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczył sytuacji prawnej i faktycznej w jakiej znalazła się ubezpieczona. Ponieważ sprawa została oceniona merytorycznie, sąd apelacyjny uznał że nie jest konieczne rozstrzygnięcie co do zachowania przez ubezpieczoną formalnej przesłanki dopuszczalności złożenia skargi o wznowienie postępowania administracyjnego przed organem rentowy (art. 145 k.p.a.)

Zważając na powyższe sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonej.

SSA Zofia Rybicka - Szkibiel SSA Romana Mrotek SSO del. Beata Górńska